

- Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het Advocatenblad zijn gepubliceerd zijn ook te vinden op www.advocatenorde.nl en BalieNet
- Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. H.J.A. Knijff, mr. J.D. Loorbach, mr. I.E.M. Sutorius mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

CONTACT MET CLIËNT VAN ANDERE ADVOCaat

*Raad van Discipline Amsterdam, 15 september 2003 (03-009H)
(mrs. Van Bennekom, Breederveld, Rigters, Verweel-Stokman en Wiarda)*

Gedragsregel 18 is van essentieel belang voor behoorlijk verkeer tussen advocaten onderling en voor de bescherming van de belangen van cliënten in het bijzonder.

- *Advocatenwet 46 (3 en 5 Wat een behoorlijk advocaat betaamt tegenover de wederpartij en zijn mede-advocaten; 5.4 Welwillendheid)*
- *Gedragsregels 17 en 18 lid 1*

Feiten

Tussen de cliënten van klager en de cliënt van mr. X bestonden onder meer geschillen met betrekking tot de afwikkeling van de tussen hen bestaande vennootschap onder firma. In verband met een zijns inziens spoedeisende ontwikkeling ter zake van deze geschillen heeft mr. X op 20 september 2001 getracht telefonisch contact op te nemen met klager, die echter met vakantie bleek te zijn. Nog diezelfde dag heeft mr. X rechtstreeks contact opgenomen met A, een van de cliënten van klager. De cliënt van mr. X had aangedrongen op directe afwikkeling van de geschillen tussen hem en de cliënten van klager, daar hij, aldus mr. X, onmiddellijk contant geld nodig had. Vervolgens is A bij mr. X op kantoor gekomen en heeft deze daags daarop een door mr. X opgestelde vaststellingsovereenkomst getekend. Voorts heeft de heer A op 25 september 2002 aan mr. X een bedrag van f 20.000 betaald, mede ter voldoening van de declaratie van mr. X voor werkzaamheden die mr. X in feite had verricht voor diens eigen cliënt.

Bij terugkomst van vakantie heeft klager het bovenstaande van zijn cliënten moeten vernemen.

Zakelijk weergegeven houdt de klacht in dat mr. X zonder toestemming van klager contact heeft opgenomen met de cliënt van klager en deze een vaststellingsovereenkomst heeft laten ondertekenen, wetende dat deze cliënt zich niet kon laten adviseren door klager en dat de cliënt ook niet werd bijgestaan door een andere advocaat, en voorts dat mr. X zich in het kader van de rechtstreekse contacten met de cliënten van klager een bedrag heeft laten betalen, welk bedrag diende ter voldoening van de declaratie van mr. X in verband met de door hem ten behoeve van zijn eigen cliënt verrichte werkzaamheden.

Overwegingen raad

Nu vaststaat dat mr. X rechtstreeks contact heeft opgenomen met de cliënten van klager tijdens de vakantie van klager, terwijl klager mr. X geen toestemming had gegeven voor het rechtstreeks contact opne-

men met zijn cliënt, staat daarmee vast dat mr. X in strijd heeft gehandeld met de gedragsregel dat een advocaat zich met een partij betreffende een aangelegenheid waarin deze, naar hij weet, door een advocaat wordt bijgestaan, niet anders in verbinding stelt dan door tussenkomst van die advocaat, tenzij deze laatste toestemming geeft rechtstreeks met die partij in verbinding te treden. Aan de raad zijn geen omstandigheden gebleken waaruit volgt dat overtreding van deze regel gerechtvaardigd werd door bijzondere omstandigheden.

Aangezien het mr. X niet vrijstond rechtstreeks contact op te nemen met de cliënten van klager, was het hem te minder toegestaan dat hij in het kader van deze rechtstreekse contacten (ook) zijn declaratie voor werkzaamheden ten behoeve van zijn eigen cliënt heeft laten betalen door de cliënten van klager.

De raad benadrukt dat hetgeen is vastgelegd in regel 18 van de Gedragsregels 1992 van essentieel belang is voor behoorlijk verkeer tussen advocaten onderling en voor de bescherming van de belangen van hun cliënten in het bijzonder. Tevens acht de raad van belang dat mr. X niet zelf het initiatief heeft genomen om zijn handelwijze toe te lichten aan klager, doch heeft afgewacht totdat klager contact opnam met mr. X, toen klager van zijn cliënten had vernomen wat er in zijn afwezigheid was geschied. Mr. X heeft zich aldus zodanig onbehoorlijk gedragen dat hem de maatregel van berisping moet worden opgelegd.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht in beide onderdelen met oplegging van de maatregel van berisping.

AFWIJZING VERZOEK AANWIJZING

*Hof van Discipline, 15 september 2003, no. 3793
(Beslissing op grond van artikel 13 Advocatenwet; verzoek aan de deken tot aanwijzing van een advocaat)
(mrs. Zwitser-Schouten, Heidinga, Mout-Bouwman, Hulleman en Gründemann)*

Wanneer een rechtzoekende de deken verzoekt om aanwijzing van een advocaat, dan kan deze dat verzoek wegens gegronde redenen afwijzen; zo'n reden kan zijn dat de deken in redelijkheid tot de conclusie komt dat de beoogde procedure kansloos is.

- *Advocatenwet artikel 13*

Feiten

Klager wenst een bestuursrechtelijk geding aan te spannen tegen de gemeente waarin hij woonachtig is. Door middel van dit geding wenst

hij te bereiken dat alle verkeersdrempels in de gemeente worden verwijderd. Als hij zich met zijn verzoek om aanwijzing van een advocaat tot de deken wendt, heeft de kantonrechter zich in een vordering met de beschreven strekking al onbevoegd verklaard, en heeft een achttal advocaten zijn verzoek om een procedure met deze strekking (bij een andere instantie) te voeren, afgewezen.

De deken wijst het verzoek af op gronden die het hof later overneemt; zie derhalve onder 'Overwegingen van het hof'.

Klacht

Klager doet op de voet van artikel 13 lid 3 Advocatenwet tijdig beklag bij het Hof van Discipline tegen de afwijzende beslissing van de deken. Hij verwijst naar de onbevoegdverklaring door de kantonrechter en naar het feit dat acht advocaten hebben geweigerd voor hem op te treden.

Overwegingen van het hof

Het hof verwijst naar de overwegingen van de deken in zijn afwijzende beslissing, te weten dat de door klager gewenste procedure als kansloos moet worden aangemerkt en dat een advocaat een eigen verantwoordelijkheid heeft om slechts procedures te voeren met een zijns inziens verdedigbaar standpunt. De deken heeft voorts overwogen dat de advocaat niet klakkeloos de mening van een cliënt mag volgen wanneer deze dat laatste per se wenst.

Op grond van artikel 13 lid 2 van de Advocatenwet kan een deken een verzoek tot aanwijzing van een advocaat afwijzen wegens gegronde redenen. Zo'n reden is dat de gewenste procedure geen kans van slagen heeft. De deken kon ter zake van de door klager gewenste procedure in redelijkheid tot zijn conclusie komen dat die procedure kansloos was. (Het hof verwijst daarbij naar zijn eerdere beslissing van 9 april 1990, nr. 1378).

Volgt

Ongegrondverklaring van het beklag.

ANTEDATEREN

Hof van Discipline, 3 oktober 2003, nr. 3771
(*mrs. Fransen, Beker, Thunnissen, Van Loo en Scholtens*)

Raad van Discipline 's Gravenhage, 13 januari 2003
(*mrs. Van Boven, Degenaar, Gilhuis, Van Hilten-Kostense en Verhulst*)

Door het antedateren van een brief is het vertrouwen in de advocatuur en de eigen beroepsuitoefening ernstig geschaad. Zwaardere maatregel in hoger beroep.

- *Advocatenwet artikel 46 (1 Zorg voor de cliënt; 1.4 Kwaliteit van dienstverlening, 1.4.1 Termijnen; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregel 1*

Feiten

Eind 2000 heeft klager zich gewend tot mr. X in verband met een machtiging tot voorlopig verblijf (MVV) voor zijn in Sri Lanka verblijvende vrouw en kinderen. Mr. X heeft contact opgenomen met de Nederlandse Ambassade in Colombo en de Visadienst in Rijswijk. De IND heeft bij brief van 31 mei 2001 verzocht om binnen 14 dagen aanvullende informatie omtrent de inkomenspositie van klager toe te zenden. Klager heeft op of omstreeks 8 juni 2001 deze brief van de IND aan mr. X toegezonden alsmede de toelichting van de IND met de bedoeling dat mr. X voor verzending aan de IND zou zorgdragen. Bij beschikking van 10 juli 2001 is de MVV-aanvraag afgewezen. Daarbij is onder meer overwogen dat klager niet heeft aangetoond duurzaam over voldoende middelen van bestaan te beschikken:

'Derhalve is referent op 31 mei 2001 schriftelijk verzocht om het arbeidsverleden van de 3 jaar voorafgaand aan de onderhavige aanvraag aan te tonen, om vast te kunnen stellen of er sprake is van het duurzaam beschikken over voldoende middelen van bestaan in de zin van de Vreemdelingenwet. Referent is hiervoor een termijn van 2 weken gegeven. Echter tot op heden heeft referent niet aangetoond 3 jaar voorafgaand aan de onderhavige aanvraag onafgebroken (al dan niet op basis van overeenkomsten met een bepaalde duur) arbeid te hebben verricht. Derhalve heeft referent niet aangetoond duurzaam over voldoende middelen van bestaan te beschikken.'

Bij beslissing van 15 juni 2002 heeft de Voorzitter van de Raad van Discipline de door klager tegen mr. X ingediende klacht kennelijk ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing heeft klager tijdig verzet aangekend. Ter zitting van 11 november 2002 heeft klager zijn klacht ertoe beperkt dat hij mr. X verwijt in een procedure tot het verkrijgen van een MVV ten behoeve van zijn vrouw en kinderen te hebben nagelaten om de door de IND verzochte inlichtingen te verstrekken en voorts dat mr. X een brief aan de IND, gedateerd 6 juni 2001 heeft geantedateerd en aan de verkeerde IND heeft verzonden.

Overwegingen raad

Op 8 juni 2001 heeft klager aan mr. X doen toekomen een kopie van de brief d.d. 31 mei 2001 van de IND, de stukken waarom werd verzocht alsmede een toelichting voor de IND in de vorm van een brief met de bedoeling dat mr. X deze aan de IND zou doen toekomen. Ter zitting heeft mr. X verklaard dat hij de brief van klager van 8 juni 2001 aan de IND heeft opgevat als een kopie die door klager ter kennisgeving aan mr. X is verzonden. Deze verklaring staat echter haaks op de stellingname van mr. X in zijn schriftelijk verweer aan de deken, waarin hij verklaart zelf voor doorzending van de brief van klager van 8 juni 2001 aan de IND te hebben zorggedragen. Dit laatste wordt door mr. X niet gestaafd, bijvoorbeeld met een kopie van de door hem aan de IND gezonden begeleidende brief. Uit de beschikking van 10 juli 2001 blijkt dat naar aanleiding van het verzoek van de IND van 31 mei 2001 om nadere inlichtingen over klagers inkomenspositie die nadere inlichtingen de IND niet hebben bereikt, zodat het ervoor moet worden gehouden dat mr. X ten onrechte de door klager op 8 juni 2001 verstrekte gegevens niet, althans niet op adequate wijze heeft doorgezonden aan de IND. Mede gelet op de nadelige gevolgen daarvan voor klager is zulks als een ernstige nalatigheid in de zorg-

plicht aan mr. X te verwijten. Dit klachtonderdeel is dan ook gegrond. De beweerde door mr. X op 6 juni 2001 aan de Visadienst te Rijswijk verzonden brief is geadresseerd aan de verkeerde dienst, namelijk de in Rijswijk gevestigde dienst, terwijl deze geadresseerd had moeten zijn aan de in Hoofddorp gevestigde dienst en mr. X hiervan op de hoogte was. In zoverre is ook dit klachtonderdeel gegrond. Niet is komen vast te staan dat mr. X deze brief tijdig, in verband met de op 10 juli 2001 gevallen beslissing daadwerkelijk heeft verzonden. Een aanwijzing dat dit niet het geval is, is de beschikking van 10 juli 2001 waarin niet gerept wordt over nadere inlichtingen door mr. X ver-schaft. Een andere aanwijzing daarvoor is dat mr. X – volgens de onweersproken stelling van klager – op 21 juni 2001 telefonisch aan klager heeft medegedeeld dat hij zijn brief aan de IND zojuist had gedictteerd en dat deze de volgende dag zou worden verzonden. De raad kan evenwel niet met voldoende zekerheid vaststellen dat van antedatering door mr. X sprake is, zodat in zoverre dit klachtonder-deel ongegrond is.

De raad stelt vast dat mr. X zijn eigen tekortkoming op het conto van klager heeft trachten te schrijven.

Volgt

Gegrondverklaring van het eerste klachtonderdeel, gedeeltelijke gegrondverklaring van het tweede klachtonderdeel, ongegrondverklaring van het overige deel van het tweede klachtonderdeel met oplegging van de maatregel van berisping.

Overwegingen hof

Het hof gaat uit van de omschrijving van het tweede klachtonderdeel, nu daartegen geen grief is gericht. Klager heeft de volgende grief aan-gevoerd: ten onrechte heeft de raad overwogen dat niet met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld dat van antedatering door mr. X sprake is en de klacht op het tweede onderdeel in zoverre ongegrond is verklaard. Klager heeft aan het hof een fotokopie overgelegd van de door de Visadienst (Immigratie- en Naturalisatiedienst; IND) te Rijs-wijk ontvangen brief van mr. X, die is gedateerd 6 juni 2001 en blij-kens een daarop geplaatst stempel van de postkamer van de IND is ontvangen op 6 juli 2001. Tevens heeft klager aan het hof een fotoko-pie overgelegd van de door de IND ontvangen enveloppe waarin deze brief was verzonden, waarop een poststempel van de frankeermachine van het kantoor van mr. X was geplaatst, blijkens welk stempel de enveloppe was gefrankeerd op 5 juli 2001. Mr. X heeft deze feiten niet betwist.

Klager heeft herhaalde malen (laatstelijk bij brief van 1 juli 2001) mr. X verzocht hem een fotokopie van de brief van mr. X aan de IND te doen toekomen. Vaststaat dat mr. X daarop aan klager een brief van 5 juli 2001 heeft verzonden waarin hij heeft bericht:

Bijgaand zend ik u een kopie van mijn brief aan de Visadienst d.d. 6 juni jl.

Uit deze feiten volgt dat mr. X zijn brief aan de IND en zijn brief aan klager op dezelfde dag – 5 juli 2001 – heeft verzonden. De vermelding van de datum 6 juni 2001 in de brief aan de IND kan naar het oordeel van het hof niet op een vergissing berusten, nu mr. X in zijn brief aan klager ook heeft vermeld dat hij hem een kopie zond van zijn brief

aan de Visadienst van 6 juni 2001, terwijl hij moet hebben geweten dat hij die brief niet op 6 juni 2001, maar op dezelfde dag als de brief aan klager heeft verzonden. Mr. X heeft geen plausible verklaring gege-ven voor het feit dat hij in beide brieven de onjuiste datum van 6 juni 2001 heeft genoemd. Het hof is van oordeel dat de onjuiste datum bewust door mr. X is vermeld en dat de brief aan de IND derhalve is geantedateerd. De grief slaagt derhalve en de klacht is ook op het in hoger beroep aan de orde zijnde onderdeel gegrond.

Het hof acht in het bijzonder het feit dat mr. X bewust zijn brief aan de IND heeft voorzien van een valse datum en aldus klager bewust in de waan heeft gebracht dat hij die brief op 6 juni 2001 (in plaats van 5 juli 2001) aan de IND had verzonden, onaanvaardbaar. Met deze handelwijze heeft mr. X zich zodanig gedragen dat het ver-trouwen in de advocatuur en zijn beroepsuitoefening ernstig is of kon worden geschaad. Gezien de aard en de ernst van de verweten gedra-gingen, zoals deze door de raad – in hoger beroep onbestreden – en door het hof zijn vastgesteld, acht het hof de oplegging van een onvoorwaardelijke schorsing passend.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de Raad van Discipline voorzover het tweede klachtonderdeel ongegrond is verklaard en aan verweerder de maatregel van berisping is opgelegd, en opnieuw rechtdoende gegrondverklaring van het tweede onderdeel, voorzover inhoudende dat mr. X zijn brief aan de IND, gedateerd 6 juni 2001, heeft geante-dateerd, met oplegging van de maatregel van schorsing in de uitoefe-ning van de praktijk voor de duur van 2 weken.

HANDTEKENING GELEGALISEERD

*Raad van Discipline Amsterdam, 27 oktober 2003 (03-023A)
(mrs. De Groot, Van den Biesen, Breederveld, Goppel en Van der Plas)*

Derden moeten er op af kunnen gaan dat een door een advocaat gele-galiseerde handtekening inderdaad door de betrokkene is geplaatst. Vertrouwen in de advocatuur.

- *Advocatenwet artikel 46 (2, 3 en 4 Wat de advocaat betaamt)*
- *Gedragsregels 1 en 30*

Feiten

Mr. X heeft namens de ex-echtgenote van klager een echtscheidings-procedure tegen klager aanhangig gemaakt. Ten kantore van mr. X is een akte van referte opgemaakt ten behoeve van klager. De akte van referte is per post door mr. X aan klager gezonden op het adres waar klager volgens de gegevens van de Gemeentelijke Basis Administratie stond ingeschreven, welk adres hetzelfde was als het adres van de ex-echtgenote van klager. Mr. X heeft een ondertekende akte van referte, vergezeld van een kopie van het paspoort van klager retour ontvan-gen. Mr. X heeft volgens zijn eigen mededeling de handtekening op de akte van referte vergeleken met de handtekening op het paspoort, alsmede met de handtekening op een verklaring van inkomen en ver-mogen, waarop de handtekening van klager was geplaatst en gecon-

plicht aan mr. X te verwijten. Dit klachtonderdeel is dan ook gegrond. De beweerde door mr. X op 6 juni 2001 aan de Visadienst te Rijswijk verzonden brief is geadresseerd aan de verkeerde dienst, namelijk de in Rijswijk gevestigde dienst, terwijl deze geadresseerd had moeten zijn aan de in Hoofddorp gevestigde dienst en mr. X hiervan op de hoogte was. In zoverre is ook dit klachtonderdeel gegrond. Niet is komen vast te staan dat mr. X deze brief tijdig, in verband met de op 10 juli 2001 gevallen beslissing daadwerkelijk heeft verzonden. Een aanwijzing dat dit niet het geval is, is de beschikking van 10 juli 2001 waarin niet gerept wordt over nadere inlichtingen door mr. X ver-schaft. Een andere aanwijzing daarvoor is dat mr. X – volgens de onweersproken stelling van klager – op 21 juni 2001 telefonisch aan klager heeft medegedeeld dat hij zijn brief aan de IND zojuist had gedictteerd en dat deze de volgende dag zou worden verzonden. De raad kan evenwel niet met voldoende zekerheid vaststellen dat van antedatering door mr. X sprake is, zodat in zoverre dit klachtonder-deel ongegrond is.

De raad stelt vast dat mr. X zijn eigen tekortkoming op het conto van klager heeft trachten te schrijven.

Volgt

Gegrondverklaring van het eerste klachtonderdeel, gedeeltelijke gegrondverklaring van het tweede klachtonderdeel, ongegrondverklaring van het overige deel van het tweede klachtonderdeel met oplegging van de maatregel van berisping.

Overwegingen hof

Het hof gaat uit van de omschrijving van het tweede klachtonderdeel, nu daartegen geen grief is gericht. Klager heeft de volgende grief aan-gevoerd: ten onrechte heeft de raad overwogen dat niet met voldoende zekerheid kan worden vastgesteld dat van antedatering door mr. X sprake is en de klacht op het tweede onderdeel in zoverre ongegrond is verklaard. Klager heeft aan het hof een fotokopie overgelegd van de door de Visadienst (Immigratie- en Naturalisatiedienst; IND) te Rijs-wijk ontvangen brief van mr. X, die is gedateerd 6 juni 2001 en blij-kens een daarop geplaatst stempel van de postkamer van de IND is ontvangen op 6 juli 2001. Tevens heeft klager aan het hof een fotoko-pie overgelegd van de door de IND ontvangen enveloppe waarin deze brief was verzonden, waarop een poststempel van de frankeermachine van het kantoor van mr. X was geplaatst, blijkens welk stempel de enveloppe was gefrankeerd op 5 juli 2001. Mr. X heeft deze feiten niet betwist.

Klager heeft herhaalde malen (laatstelijk bij brief van 1 juli 2001) mr. X verzocht hem een fotokopie van de brief van mr. X aan de IND te doen toekomen. Vaststaat dat mr. X daarop aan klager een brief van 5 juli 2001 heeft verzonden waarin hij heeft bericht:

Bijgaand zend ik u een kopie van mijn brief aan de Visadienst d.d. 6 juni jl.

Uit deze feiten volgt dat mr. X zijn brief aan de IND en zijn brief aan klager op dezelfde dag – 5 juli 2001 – heeft verzonden. De vermelding van de datum 6 juni 2001 in de brief aan de IND kan naar het oordeel van het hof niet op een vergissing berusten, nu mr. X in zijn brief aan klager ook heeft vermeld dat hij hem een kopie zond van zijn brief

aan de Visadienst van 6 juni 2001, terwijl hij moet hebben geweten dat hij die brief niet op 6 juni 2001, maar op dezelfde dag als de brief aan klager heeft verzonden. Mr. X heeft geen plausible verklaring gege-ven voor het feit dat hij in beide brieven de onjuiste datum van 6 juni 2001 heeft genoemd. Het hof is van oordeel dat de onjuiste datum bewust door mr. X is vermeld en dat de brief aan de IND derhalve is geantedateerd. De grief slaagt derhalve en de klacht is ook op het in hoger beroep aan de orde zijnde onderdeel gegrond.

Het hof acht in het bijzonder het feit dat mr. X bewust zijn brief aan de IND heeft voorzien van een valse datum en aldus klager bewust in de waan heeft gebracht dat hij die brief op 6 juni 2001 (in plaats van 5 juli 2001) aan de IND had verzonden, onaanvaardbaar. Met deze handelwijze heeft mr. X zich zodanig gedragen dat het ver-trouwen in de advocatuur en zijn beroepsuitoefening ernstig is of kon worden geschaad. Gezien de aard en de ernst van de verweten gedra-gingen, zoals deze door de raad – in hoger beroep onbestreden – en door het hof zijn vastgesteld, acht het hof de oplegging van een onvoorwaardelijke schorsing passend.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de Raad van Discipline voorzover het tweede klachtonderdeel ongegrond is verklaard en aan verweerder de maatregel van berisping is opgelegd, en opnieuw rechtdoende gegrondverklaring van het tweede onderdeel, voorzover inhoudende dat mr. X zijn brief aan de IND, gedateerd 6 juni 2001, heeft geante-dateerd, met oplegging van de maatregel van schorsing in de uitoeffe-ning van de praktijk voor de duur van 2 weken.

HANDTEKENING GELEGALISEERD

*Raad van Discipline Amsterdam, 27 oktober 2003 (03-023A)
(mrs. De Groot, Van den Biesen, Breederveld, Goppel en Van der Plas)*

Derden moeten er op af kunnen gaan dat een door een advocaat gele-galiseerde handtekening inderdaad door de betrokkene is geplaatst. Vertrouwen in de advocatuur.

- *Advocatenwet artikel 46 (2, 3 en 4 Wat de advocaat betaamt)*
- *Gedragsregels 1 en 30*

Feiten

Mr. X heeft namens de ex-echtgenote van klager een echtscheidings-procedure tegen klager aanhangig gemaakt. Ten kantore van mr. X is een akte van referte opgemaakt ten behoeve van klager. De akte van referte is per post door mr. X aan klager gezonden op het adres waar klager volgens de gegevens van de Gemeentelijke Basis Administratie stond ingeschreven, welk adres hetzelfde was als het adres van de ex-echtgenote van klager. Mr. X heeft een ondertekende akte van referte, vergezeld van een kopie van het paspoort van klager retour ontvan-gen. Mr. X heeft volgens zijn eigen mededeling de handtekening op de akte van referte vergeleken met de handtekening op het paspoort, alsmede met de handtekening op een verklaring van inkomen en ver-mogen, waarop de handtekening van klager was geplaatst en gecon-

cludeerd dat de handtekening op de akte van referte afkomstig was van klager. Onder de akte van referte heeft mr. X vervolgens voor de plaatsing van zijn handtekening verklaard: '(mr. X) verklaart hierbij het hiervoor genomen echtscheidingsverzoek plus nevenvoorzieningen besproken te hebben met de ondertekenaar van deze referteverklaring, voordat deze gemelde verklaring heeft ondertekend, terwijl ondergetekende heeft geconstateerd dat bovenstaande handtekening afkomstig is van degene die de betreffende verklaring aflegt'.

Mr. X heeft de ondertekende akte van referte aan de rechtbank verzonden. De echtscheiding is uitgesproken en de verzochte nevenvoorzieningen zijn toegewezen. Vervolgens heeft mr. X een akte van berusting ten behoeve van klager per post aan klager gezonden op hetzelfde adres als de akte van referte. Ook die akte is door mr. X voorzien van een handtekening retour ontvangen. Mr. X heeft de handtekening op de akte van referte gecontroleerd op dezelfde wijze als hij de handtekening op de akte van referte heeft gecontroleerd. Vervolgens heeft mr. X onder de akte van berusting door plaatsing van zijn handtekening verklaard: '(mr. X) advocaat en procureur te Z., verklaart door ondertekening van dezes dat bovenstaande handtekening afkomstig is van (de hem bekende) (klager) voornoemd.'

Mr. X heeft vervolgens de echtscheidingsbeschikking laten inschrijven in de registers. Mr. X heeft klager nooit ontmoet of gesproken.

De klacht houdt zakelijk weergegeven in dat mr. X buiten medeweten van klager namens zijn ex-echtgenote de echtscheiding geregeld heeft, aldus dat alle schulden aan klager waren toegescheiden, door bij een legalisatie op een akte van referte en een akte van berusting te verklaren dat een daarop geplaatste handtekening afkomstig was van klager, terwijl dit feitelijk niet het geval was.

Overwegingen raad

Tot het legaliseren van een handtekening mag een advocaat eerst overgaan als hij ervoor kan instaan dat die handtekening ook afkomstig is van degene die in het betreffende stuk wordt bedoeld. In de regel zal dit betekenen dat de advocaat een handtekening alleen kan legaliseren als deze in zijn aanwezigheid is geplaatst en hij zich door inzage in een identiteitsbewijs of anderszins heeft kunnen overtuigen van de identiteit van degene, wiens handtekening hij legaliseert. Vaststaat dat de door mr. X gelegaliseerde handtekening niet is geplaatst in zijn aanwezigheid. Er bestaat geen aanleiding hier een uitzondering toelaatbaar te achten op het hiervoor geformuleerde uitgangspunt, reeds niet omdat mr. X klager nimmer had ontmoet. Daarom zijn de door mr. X genoemde omstandigheden volstrekt onvoldoende om de legalisatie van een handtekening, die niet in aanwezigheid van de legaliserende advocaat is geplaatst, aanvaardbaar te achten.

De raad is van oordeel dat de maatregel van berisping passend is, omdat de handelwijze van mr. X schadelijk is voor de beroepsgroep van advocaten, nu derden, waaronder rechtbanken, gemeenten en andere overheidsinstanties, erop moeten kunnen aangaan dat een door een advocaat gelegaliseerde handtekening buiten twijfel door de betrokkene is geplaatst. De raad neemt ook in overweging dat mr. X

door ondertekening van de aktes heeft verklaard dat hij met klager het echtscheidingsverzoek heeft besproken en dat klager hem bekend is. Vaststaat dat mr. X klager in het kader van de echtscheidingsprocedure niet heeft ontmoet en dat klager hem overigens niet bekend was. Aldus heeft mr. X ook een onjuiste verklaring afgelegd.

Volgt

Gegrondverklaring van de klacht met oplegging van de maatregel van berisping.

MEEWERKEN AAN SCHIJNKREDIETWAARDIGHEID

Raad van Discipline Amsterdam, 10 november 2003 (03/06A)
(mrs. De Groot, Bunjes, Remme, De Regt en Rigters)

Een advocaat dient zich te onthouden van handelingen waardoor het vertrouwen in de advocatuur als zodanig wordt geschaad. Het meewerken aan een schijnkredietwaardigheid van een vennootschap is ongeoorloofd. De handelwijze van een juridisch medewerker wordt toegerekend aan de advocaat.

- *Advocatenwet artikel 46 (2 Wat een behoorlijk advocaat betaamt)*
- *Gedragsregels 1, 29 en 38*

Feiten

Blijkens een brief van een notaris d.d. 23 februari 1998 hadden de heer A en mevrouw B de intentie twee holdings op te richten, respectievelijk A Holding B.V. en B Holding B.V. Op 2 april 1998 heeft mr. X het ingevolge artikel 2:203a BW benodigde minimum kapitaal ad f 40.000 gestort op de bankrekening van A Holding B.V. i.o. ten behoeve van de oprichting van de besloten vennootschap A Holding B.V. door de heer A. Na afgifte van een bankverklaring ten bewijze van de volstorting van de aandelen is op 29 april 1998 een bedrag van f 39.500 van de rekening van A Holding B.V. i.o. teruggestort naar de rekening van mr. X. Op 12 mei 1998 werd A Holding B.V. als houder- én financieringsmaatschappij opgericht. Het geplaatste en gestorte kapitaal van de vennootschap bedroeg f 40.000. Van 12 mei 1998 tot 25 mei 1999 stond de heer A. als enig bestuurder van A Holding B.V. ingeschreven. Op 25 mei 1999 is mr. Y als enige bestuurder van A Holding B.V. ingeschreven. Een dag later, op 26 mei 1999 is mr. Y uitgeschreven uit het register en is de heer C aangetreden als enige bestuurder tot 10 juni 1999. Uit het Handelsregister blijkt ten slotte dat A Holding B.V. verder bestuurloos is gebleven tot aan haar faillissement op 11 januari 2000. De heer A heeft op 21 september 2000 tegenover de rechter-commissaris in het faillissement van A Holding B.V. onder ede verklaard dat mr. Y een juridisch medewerker van mr. X was. Namens A Holding B.V. zijn door mr. Y op 4 mei en 1 juni 1999 met derden arbeidsovereenkomsten afgesloten. De overeenkomsten werden gefaxt vanuit het pand waar mr. X op dat moment zijn kantoor hield en nog steeds houdt. In zijn brief, op briefpapier van mr. X, van 25 januari 2000, heeft mr. Y klager in zijn hoedanigheid van curator in het faillissement van A Holding B.V. een aantal stukken aangaande de vennootschap gestuurd. Hij heeft de brief ondertekend als

juridisch medewerker. Mr. X heeft als advocaat op 11 januari 2000 aan een andere juridisch medewerker Z, een volmacht verleend om tijdens zijn verblijf in het buitenland tot 13 januari 2000, de belangen van zijn cliënten in rechte te verdedigen en in het bijzonder van A Holding B.V. Op 11 januari 2000 is het faillissement van A Holding B.V. uitgesproken en is klager als curator aangesteld. Op de zitting is tegen de aanvraag namens A Holding B.V. verweer gevoerd door Z.

Voorzover van belang houdt de klacht zakelijk weergegeven in dat mr. X in strijd met artikel 46 Advocatenwet door de storting van het bedrag van f 40.000 er opzettelijk aan heeft meegewerkt dat A Holding B.V. werd opgericht zonder dat reëel kapitaal aan de vennootschap werd verschafte en voorts dat mr. X niet heeft verhinderd dat zijn juridisch medewerker mr. Y onbevoegde namens de vennootschap verplichtingen is aangegaan, waarvan hij wist dat de vennootschap deze niet kon nakomen.

Mr. X stelt zich op het standpunt dat hij niet onder het bereik van het tuchtrecht valt, omdat hij op het moment van die kapitaalverstrekking aan A Holding B.V. i.o. als privé-persoon handelde. Bovendien voert mr. X aan dat hij het bedrag van f 40.000 tijdelijk had geleend als vriendendienst aan zijn vriendin, mevrouw B.

Overwegingen raad

De raad stelt voorop dat de vraag of mr. X als privé-persoon of in zijn hoedanigheid van advocaat handelde buiten beschouwing kan blijven, nu in het onderhavige geval zoals onder andere blijkt uit genoemde feiten en het geheel aan verwevenheid met de praktijkuitoefening van mr. X, dat er voldoende aanknopingspunten zijn om de gedragingen van mr. X tuchtrechtelijk van belang te oordelen. Mr. X heeft voorts niet voldoende aannemelijk kunnen maken dat de kapitaalstorting een tijdelijke privé-lening aan zijn vriendin, mevrouw B, betrof. Mr. X leende immers niet aan mevrouw B, of aan de door mevrouw B tegelijk met de A Holding B.V. op te richten vennootschap B Holding B.V., maar aan de vennootschap A Holding B.V. i.o., waarvan alleen de heer A aandeelhouder en bestuurder was.

De raad overweegt dat mr. X als advocaat geacht mocht worden op de hoogte te zijn van artikel 2:203a lid 1 BW, welk artikel de bescherming van derden, die met de vennootschap rechtshandelingen aangaan, beoogt. Mr. X moet zich ervan bewust zijn geweest, dat het bedrag van f 40.000 ertoe strekte dat de ingevolge artikel 2:203a lid 1 BW verplichte bankverklaring afgegeven kon worden, zodat aan de storting op aandelen voldaan zou zijn. In elk geval heeft hij kort na afgifte van de verklaring het min of meer gelijke bedrag met zijn medeweten laten terugstorten op zijn rekening. De raad overweegt voorts dat uit de relatie die mr. X en/of zijn juridische medewerkers, mr. Y en Z, hebben gehad met de heer A, mevrouw B, A Holding B.V. en door de inschakeling van zijn juridische medewerkers voldoende aannemelijk is geworden dat mr. X op de hoogte moet zijn geweest van en medewerking heeft verleend aan de schijnkredietwaardigheid van de vennootschap. Door deze handelwijze heeft mr. X daarom toerekenbaar eraan meegewerkt de bescherming die bovengenoemd arti-

kel derden beoogd te geven, te frustreren, waardoor het risico in het leven werd geroepen dat latere crediteuren van de vennootschap benadeeld zouden worden en in casu ook benadeeld zijn bij gebrek aan reëel kapitaal. Deze handelwijze is in strijd met wat een behoorlijk advocaat betaamt. Dit temeer, nu mr. X wist dat de oprichter geen geld fourneerde – mr. X leende immers geld uit aan de BV i.o. – en nog vóór de oprichting van de B.V. het uitgeleende geld had terugontvangen. Het eerste onderdeel van de klacht is derhalve gegrond.

Vaststaat dat mr. Y juridisch medewerker was op het kantoor van mr. X op het moment dat hij namens A Holding B.V. op 4 mei en 1 juni 1999 arbeidsovereenkomsten is aangegaan. Tevens is komen vast te staan dat mr. Y alleen op 25 mei 1999 bevoegd was de vennootschap te vertegenwoordigen en derhalve ten tijde van het aangaan van de genoemde arbeidsovereenkomsten, onbevoegd handelde.

De raad overweegt vervolgens dat, gezien de bemoeienis die mr. X reeds geruime tijd met de vennootschap had, het aannemelijk was dat mr. X op de hoogte was van de onbevoegde vertegenwoordiging door mr. Y bij het aangaan van de arbeidsovereenkomst. De handelwijze van zijn juridisch medewerker mr. Y moet aan mr. X worden toegerekend, nu hij enerzijds op de hoogte moet zijn geweest van het onbevoegde handelen van mr. Y, en anderzijds wist of moet hebben geweten dat de vennootschap verplichtingen zou zijn aangegaan die de vennootschap niet zou kunnen nakomen door de afwezigheid van reëel kapitaal. De raad acht ook het tweede onderdeel van de klacht gegrond. Bij het bepalen van de maatregel neemt de raad in aanmerking dat een advocaat zich dient te onthouden van handelingen waardoor het vertrouwen in de advocatuur als zodanig wordt geschaad. De raad acht de handelwijze van mr. X en het toelaten van het onbevoegd aangaan van rechtshandelingen door zijn juridisch medewerker, van zeer ernstige aard.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht in beide onderdelen met oplegging van de maatregel van berisping.

VERANTWOORDELIJKHEID VOOR HANDELEN MEDEWERKER

Hof van Discipline, 15 december 2003, nr. 3882

(mrs. Franssen, Beker, Schokkenbroek, De Jong Schouwenburg en Fiévez)

Raad van Discipline Leeuwarden, 17 juni 2003

(mrs. Van Riessen, De Groot, Hemmes, Van der Kwaak-Wamelink en Vogelsang)

Een advocaat is tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor het handelen of nalaten van zijn juridisch medewerker. Matiging in hoger beroep van een door de raad mede op grond van het tuchtrechtelijk verleden van een advocaat opgelegde maatregel. Hoor en wederhoor.

- *Advocatenwet artikel 46 (3 Wat een behoorlijk advocaat betaamt tegenover de wederpartij; 6 Tuchtprocesrecht)*
- *Gedragsregels 1 en 38*

Feiten

De klacht in deze zaak betreft hetzelfde feitencomplex zoals in een eerder gepubliceerde uitspraak (nummer 9260*). In deze zaak richt de klacht zich tegen mr. X, kantooroudste en werkgever van advocaat-stagiaire mr. A (mr. X in hiervoor gepubliceerde zaak, *bew.*) en van de juridisch medewerker Y. Klaagster houdt mr. X tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor het gewraakte handelen dan wel nalaten van zijn juridisch medewerker Y in deze affaire.

Mr. X stelt dat zowel mr. A als Y niet heeft begrepen dat er een paard werd afgevoerd tegen de wil van klagster. Op enig moment werd het Y duidelijk dat klagster niet bereid was om iets te regelen. Y constateerde ook dat het paard op hol dreigde te slaan en dat hij daarom heeft ingegrepen/geassisteerd. Het was Y niet duidelijk dat zijn ingrijpen of assistentie tegen de wil van klagster was, noch heeft klagster Y op enig moment gesommeerd om het terrein te verlaten.

Overwegingen raad

Uit het verhandelde ter zitting en de aan de raad overgelegde bescheiden, leidt de raad af dat er tussen de familie Z en klagster verschillende (financiële) problemen bestonden. Eén daarvan was dat klagster in gebreke zou zijn gebleven de vorderingen van Z jr. te voldoen. In verband daarmee had Y in opdracht van Z jr. klagster bij brief van 24 oktober 2001 gesommeerd het aan Z jr. verschuldigde binnen zeven dagen te betalen door overschrijving op de derdengeldenrekening van Y (het kantoor van mr. A, *bew.*). Op 25 oktober 2001, de dag waarop Y zich samen met mr. A naar het hippisch centrum van klagster begaf, was deze termijn nog niet verstreken. Er was derhalve nog geen aanleiding om op 25 oktober 2001 het geschil over de betaling met klagster op haar manege te regelen. Het was Y bekend dat zijn cliënt na de bespreking op de manege zijn paard wilde (laten) meenemen. Door zich daar naartoe te begeven, liep Y het risico betrokken te raken bij (andere) geschillen tussen de familie Z en klagster. Hij heeft daarmee op de koop toe genomen dat in zijn aanwezigheid het aldaar gestalde paard van zijn cliënt met geweld uit de box zou worden weggehaald. Vermeden moet worden dat medewerkers van een advocatenkantoor daarbij betrokken (kunnen) worden. Mr. X heeft hier geen of onvoldoende oog voor gehad. Dat het paard met geweld uit de stal is gehaald, blijkt uit hetgeen klagster ter zitting – onweersproken – heeft gesteld. Y wist dat er problemen waren tussen de familie Z en klagster en had mitsdien kunnen begrijpen dat de problemen ook betrekking zouden kunnen hebben op paarden van de familie Z, die op de manege waren gestald (geweest) en dat deze niet zonder meer daaruit zouden mogen worden gehaald. In dit verband zij erop gewezen dat Y volgens zijn eigen zeggen zijn cliënt Z jr. heeft geadviseerd om geld mee te nemen voor eventuele stallingkosten. Niet is gebleken dat terzake iets is betaald alvorens het paard uit de stal werd meegenomen. Op grond van het vorenstaande heeft de raad de overtuiging bekomen dat Y bij een en ander betrokken is geweest, dat hij erbij aanwezig is geweest dat op 25 oktober 2001 het paard met toepassing van geweld uit de stal werd gehaald. Een dergelijke medewerking of betrokkenheid van juridische medewerkers past een behoorlijk advocatenkantoor niet, althans behoort te worden gemeden. Mr. A is voor zijn handelen als advocaat ten dezen zelf tuchtrechtelijk verantwoor-

delijk. Y daarentegen valt niet onder het voor advocaten geldend tuchtrecht, nu hij in dezen niet als advocaat heeft gehandeld. Mr. X is als kantooroudste, althans als leidinggevende, tuchtrechtelijk verantwoordelijk voor het op zijn kantoor werkzame personeel. Onjuist handelen van Y is mitsdien aan mr. X toe te rekenen.

Mr. X heeft niets, althans onvoldoende gedaan om te voorkomen dat Y zich in de hiervoor beschreven situatie heeft begeven en daarin handelend is opgetreden. De raad acht, gelet op de ernst van de klacht en mede gelet op het feit dat mr. X de zaak heeft willen bagatelliseren, onjuistheden heeft gedebiteerd in zijn brieven en ter zitting, alsmede het feit dat mr. X in het verleden vaker met de tuchtrechter in aanraking is geweest, na te noemen maatregel passend.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht met oplegging van de maatregel van voorwaardelijke schorsing in de uitoefening van de praktijk voor de duur van drie maanden.

Overwegingen hof

Het hof gaat uit van voormelde klachtomschrijving en van de feiten die de raad in zijn beslissing heeft vermeld, nu daartegen geen grief is gericht.

In zijn eerste grief stelt mr. X dat de raad ten onrechte de gedragingen van mr. Y aan hem toerekent op een wijze alsof hij zelf bij de gebeurtenissen aanwezig is geweest.

In zijn tweede respectievelijk derde grief klaagt mr. X erover dat de raad ten onrechte stelt dat hij de zaak heeft willen bagatelliseren respectievelijk onjuistheden zou hebben gedebiteerd in zijn brieven en ter zitting.

De eerste grief berust op een onjuiste lezing/interpretatie van de beslissing van de raad. De raad heeft als vaststaand feit aangenomen dat mr. X ten tijde van het gewraakte handelen van zijn juridisch medewerker Y in het buitenland verbleef en dat hij tevoren niet op de hoogte was van het onaangekondigde bezoek van Y aan de manege van klagster. De raad heeft mr. X tuchtrechtelijk verantwoordelijk gehouden in zijn hoedanigheid van advocaat/werkgever van Y en van kantooroudste. De raad heeft het optreden van mr. X mitsdien getoetst aan de norm van Gedragsregel 38. Mr. X had volgens die norm zijn juridisch medewerker, die niet als advocaat was ingeschreven, de zaak slechts mogen laten behandelen nadat hij zich ervan overtuigd had dat deze daartoe de bekwaamheid bezat en voorts had de behandeling van de zaak onder mr. X' toezicht moeten plaatsvinden. Mr. X stelt dat hij niet heeft kunnen voorzien dat zijn medewerker op de gewraakte wijze zou optreden. Mr. X had dit handelen van een relatief onervaren niet-advocaat echter behoren te voorkomen. Mr. X' controle op de werkzaamheden van de medewerker en zijn instructies aan de medewerker zijn onvoldoende geweest en op die grond is het hof met de raad van oordeel dat mr. X als advocaat is tekortgeschoten. De grief wordt derhalve vergeefs voorgesteld.

De tweede en derde grief betreffen beide de opgelegde maatregel. Het hof acht beide grieven gegrond.

Mr. X heeft, nadat hij kennis nam van de klacht van klagster, navraag gedaan bij zijn juridisch medewerker Y en bij de eveneens bij het incident betrokken stagiaire mr. A. Mr. X is aanvankelijk op de door hen verstrekte informatie afgegaan. Deze informatie week op belangrijke onderdelen af van de lezing van klagster. Het hof heeft er begrip voor dat mr. X is afgegaan op hetgeen hem door zijn medewerker en stagiaire werd medegedeeld, nu immers vaststaat dat mr. X op 25 oktober 2001 afwezig was en derhalve geen eigen wetenschap had. Het hof oordeelt op die grond dat niet geconcludeerd kan worden dat mr. X de klacht heeft gebagatelliseerd en dat hij opzettelijk onjuistheden heeft gedebiteerd. De beslissing van de raad kan niet in stand blijven voorzover deze verwijten aan mr. X ten grondslag zijn gelegd aan de opgelegde maatregel.

Voorts overweegt het hof ambtshalve dat de raad de opgelegde maatregel mede heeft gegrond op het tuchtrechtelijk verleden van mr. X. Het hof acht dat onjuist, omdat uit het proces-verbaal van de zitting van de raad niet blijkt dat het tuchtrechtelijk verleden aan mr. X is voorgehouden, zodat hij daarop niet heeft kunnen reageren.

Het hof ziet daarom aanleiding de op te leggen maatregelen te matigen. Mede gelet op het tuchtrechtelijk verleden zoals dat ter zitting van het hof aan de orde is geweest, acht het hof de maatregel van berisping passend en geboden.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad, (voorzover daarbij aan mr. X de maatregel van voorwaardelijke schorsing in de uitoefening van de praktijk voor de duur van drie maanden is opgelegd en in zoverre opnieuw rechtdoende) oplegging van de maatregel van berisping en bekrachtiging van de beslissing voor het overige.

BEHARTIGING BELANGEN VAN BEIDE ECHTSCHEIDINGSPARTIJEN

*Raad van Discipline Amsterdam, 6 februari 2004
(mrs. Kist, Bunjes, Van der Plas, Remme, Wiarda)*

De advocaat die de belangen van beide partijen in een echtscheiding behartigt, dient grote zorgvuldigheid te betrachten en zich ervan te vergewissen dat beide partijen de inhoud van een regeling begrijpen. Nadere eisen zoals geformuleerd in de jurisprudentie van het Hof van Discipline.

- Artikel 46 *Advocatenwet* en 48 lid 7 *Advocatenwet* (1 *Zorg voor de cliënt*; 1.5 *Vereiste van schriftelijke vastlegging*; 2 *Wat een behoorlijk advocaat betaamt*; 2.4 *Vermijden van belangenconflicten*; 6 *Tuchtprocesrecht*)
- *GEDRAGSREGEL 7 en 8*

Feiten

Klagster heeft mr. X verzocht om voor haar en haar echtgenoot de echtscheiding te regelen. Klagster stelde dat zij en haar echtgenoot het over de belangrijkste zaken eens waren. Op 23 mei 2001 heeft een eerste bespreking tussen mr. X en partijen plaatsgehadt. Aldaar werd

aan mr. X een afsprakenlijstje overhandigd met betrekking tot onder meer de alimentatie, de echtelijke woning, alsook de verrekening conform de huwelijksvoorwaarden. Klagster is niet juridisch onderlegd; de echtgenoot wel. Aan mr. X werden geen financiële gegevens overhandigd. Afsgesproken werd dat mr. X op basis van de afsprakenlijst een echtscheidingsconvenant zou opstellen en voorts een verzoek tot echtscheiding op gemeenschappelijk verzoek zou opstellen en indienen. Vervolgens heeft mr. X drie concepten voor een convenant opgesteld, telkenmale aangepast aan de hand van schriftelijk commentaar van partijen. Klagster heeft op 13 juni 2001 haar akkoord gegeven op de laatste versie, waarna mr. X partijen het convenant in viervoud ter ondertekening heeft toegezonden. Tevens zond mr. X een concept voor het echtscheidingsverzoekschrift.

Op 29 juni 2001 heeft klagster zich gewend tot mr. Y en de drie (concept)convenanten besproken. Bij brief van 10 juli 2001 heeft mr. Y klagster over haar rechtspositie geadviseerd en verscheidene opties geschetst voor het vervolgetraject. Nadat partijen aanvankelijk kozen voor de optie waarin mr. Y klagster zou bijstaan en de echtgenoot geen advocaat zou inschakelen, in welk kader mr. Y de echtgenoot bij brief van 17 juli 2001 ook om de nodige gegevens heeft gevraagd, kozen partijen uiteindelijk toch voor terugkeer naar mr. X als hun gezamenlijke advocaat. Nadat klagster mr. Y hiervan in kennis had gesteld, heeft deze klagster het uitdrukkelijk advies gegeven om mr. X te vragen als VAS-bemiddelaar op te treden.

Op 27 juli 2001 vond de tweede bespreking tussen mr. X en partijen plaats. Klagster heeft mr. X toen de brieven van mr. Y getoond. De mogelijkheid dat mr. X als VAS-bemiddelaar zou optreden is besproken. Tevens is besproken dat klagster recht had op inzage in de financiële gegevens van de echtgenoot. De echtgenoot weigerde die gegevens over te leggen. Tussen partijen en mr. X is geen VAS-bemiddelingsovereenkomst gesloten. Afsgesproken werd dat mr. X het laatste (derde) concept voor het echtscheidingsconvenant nogmaals zou aanpassen. Op 31 juli 2001 heeft mr. X partijen het vierde concept toegezonden, welke versie op 3 augustus 2001 op het kantoor van mr. X is getekend. Ter gelegenheid daarvan heeft mr. X klagster herhaaldelijk gevraagd of het convenant nu echt haar bedoelingen weergaf, hetgeen klagster steeds bevestigde. Diezelfde dag heeft mr. X het echtscheidingsverzoekschrift waarop partijen hun akkoord hadden gegeven bij de rechtbank ingediend. Bij fax van 10 augustus 2001 heeft mr. Y aan mr. X bericht dat klagster het met de gang van zaken niet eens was. Vervolgens is mr. Y voor klagster een procedure gestart teneinde het convenant opgebroken te krijgen. De rechtbank heeft klagsters vordering afgewezen. De zaak dient thans in hoger beroep.

De klacht houdt zakelijk weergegeven in dat mr. X niet heeft gehandeld overeenkomstig de eisen die worden gesteld aan een advocaat die voor beide partijen optreedt in een echtscheiding. Voorts verzoekt klagster de raad uit te spreken dat mr. X jegens haar niet de zorgvuldigheid heeft betracht die bij een behoorlijke rechtshulpverlening betaamt.

Tevens heeft klagster zich over de handelwijze van mr. X bij de VAS beklagd, welke procedure nog loopt.

Overwegingen raad

Vaststaat dat mr. X als gezamenlijke advocaat is opgetreden. Uitgangspunt bij de tuchtrechtelijke beoordeling van het optreden van de advocaat die de belangen van beide partijen in een echtscheiding behandelt, is dat hij grote zorgvuldigheid dient te betrachten en zich ervan dient te vergewissen dat beide partijen de inhoud van een regeling begrijpen. In zijn uitspraak van 8 juli 1996 heeft het Hof van Discipline uitgemaakt dat de betreffende advocaat de partijen duidelijk dient te wijzen op hun wederzijdse marges en mogelijkheden en ervoor dient te waken dat wanneer een van beide genoeg neemt met minder dan hem of haar bij formele afwikkeling toe zou komen, deze daarin dan uitdrukkelijk instemt en zich rekenschap geeft van de gronden waarop hij of zij dat standpunt inneemt. In het algemeen zal het daarbij van belang zijn dat partijen schriftelijk op hun mogelijkheden en hun voorgenomen toegevingen worden gewezen, naast vastlegging van de regeling welke partijen en de gezamenlijke advocaat voor ogen staat. In latere jurisprudentie heeft het hof deze uitgangspunten herhaald.

Mr. X heeft gesteld dat hij partijen, en dan in het bijzonder klaagster als niet-juridisch geschoolde partij, er tijdens de eerste bespreking op gewezen heeft dat hij – mr. X – zich geen oordeel kon vormen over de financiële afspraken die partijen hadden gemaakt, nu hij niet over de onderliggende (financiële) gegevens beschikte. Het ging met name om gegevens over het inkomen en vermogen van de echtgenoot. Mr. X stelt niet op het overleggen van die gegevens te hebben aangedrongen, enerzijds omdat dit gecompliceerd lag in verband met het feit dat de echtgenoot recentelijk van maatschap was veranderd, en anderzijds omdat partijen het (ook) over de financiële kant van de regeling eens waren. Uitgangspunt bij de regeling was volgens mr. X de behoefte van klaagster. Mr. X stelt bewust een grof eerste concept te hebben gemaakt, omdat hij zich voorstelde dat daarover met partijen nog discussie zou plaatsvinden. Het verloop was echter anders.

Hetgeen mr. X zelf over zijn advisering stelt, is onvoldoende om aan te nemen dat hij heeft voldaan aan de strenge eisen die het Hof van Discipline stelt. De raad kan niet vaststellen in hoeverre mr. X gewezen heeft op de wederzijdse marges en mogelijkheden en op welke wijze hij zich ervan heeft vergewist dat, gezien in dat kader, hetgeen partijen samen waren overeengekomen, ook daadwerkelijk voor beiden duidelijk en hun beider wens was. De raad constateert in elk geval dat advisering op deze punten niet schriftelijk is geschied en dat met name ook de door mr. X geconstateerde beperking in zijn adviesmogelijkheden als gevolg van het ontbreken van financiële gegevens, niet in de begeleidende brief bij het eerste concept is vastgelegd. Die brief bevat slechts een summier toelichting. Ook daar waar in het convenant van de wettelijke regeling dan wel het door partijen gemaakte afsprakenlijstje wordt afgeweken, wordt de reden daarvan niet aangegeven. Zeker nu de echtgenoot wel en klaagster niet juridisch onderlegd was, had het op de weg van mr. X gelegen klaagster veel uitvoeriger over haar positie te informeren. De raad stelt vast dat zelfs niet is gebleken dat een deugdelijke berekening van de behoefte van klaagster voorhanden was. Zou mr. X gevolgd worden in zijn verweer dat

het aanvankelijk zijn bedoeling was dat over het grove concept nog nader gediscussieerd zou worden, dan kan mr. X verweten worden dat hij er niet op heeft aangedrongen dat die discussie ook daadwerkelijk plaatsvond, toen bleek dat partijen zich kennelijk wensten te beperken tot schriftelijk commentaar. De rol van mr. X in die fase lijkt beperkt te zijn geweest tot het doorvoeren van de door partijen aangegeven wijzigingen, waarna hij het concept in definitieve vorm aan partijen heeft toegezonden. De raad acht dit onvoldoende.

Mr. X heeft voorts gesteld dat klaagster in elk geval tijdens de tweede bespreking volledig bekend was met haar rechten en mitsdien een bewuste keuze maakte, althans dat hij daarop mocht vertrouwen. Mr. X gaat er aan voorbij dat tijdens de tweede bespreking de stand van zaken aldus was, dat klaagster het advies van mr. Y had gekregen mr. X te vragen op te treden als VAS-bemiddelaar. Omdat de echtgenoot echter expliciet weigerde (alsnog) de financiële gegevens over te leggen, constateerde mr. X op dat moment – terecht – dat VAS-bemiddeling niet mogelijk was. Daarmee ontstond een nieuwe situatie. Zou mr. X ter rechtvaardiging van zijn handelwijze in die situatie met recht een beroep willen doen op de omstandigheid dat klaagster mr. Y had ingeschakeld, dan had mr. X zich ervan moeten vergewissen dat mr. Y ook van deze laatste ontwikkeling op de hoogte was en dat deze naar aanleiding daarvan klaagster nader had geadviseerd. Nu mr. X dat niet heeft gedaan, lag het op zijn weg klaagster adequaat voor te lichten. Door echter in die omstandigheden op de oude voet verder te gaan, heeft hij niet de zorgvuldigheid betracht die van een advocaat in een dergelijke situatie verwacht mag worden. Het feit dat partijen de nieuwe situatie kennelijk al vooraf hadden besproken, noch het feit dat mr. X partijen aanvankelijk voorhield dat hij, indien partijen het over het overleggen van de financiële gegevens oneens bleven, zijn werkzaamheden zou staken, doet aan een en ander af.

Mr. X heeft nog aangevoerd dat hij geen aanleiding had om eraan te twifelen dat klaagster het met de regeling eens was, mede omdat klaagster zulks telkenmale, desgevraagd, bevestigde. Wat daarvan ook zij: voor de beantwoording van de vraag of mr. X ten opzichte van klaagster zorgvuldig heeft gehandeld, is dat niet doorslaggevend. Ook bij het ontbreken van die aanwijzing had mr. X zich ervan moeten vergewissen dat klaagster zich bewust was van de consequenties van haar keuze. Het enkele stellen van de vraag of klaagster nog steeds achter haar keuze stond, is in dit verband niet voldoende. De raad is dan ook van oordeel dat mr. X jegens klaagster niet de zorgvuldigheid heeft betracht die bij een behoorlijke rechtshulpverlening betaamt. Gelet op de ernst van het geconstateerde verwijt, acht de raad de maatregel van enkele waarschuwing passend en geboden.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht en oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing.

OPTREDEN TEGEN VOORMALIG CLIËNT VAN KANTOORGENOOT

Hof van Discipline, 16 februari 2004, nr. 3913

(mrs. Fransen, Beker, Schokkenbroek, De Jong Schouwenburg, Fiévez)

Raad van Discipline Leeuwarden, 1 augustus 2003

(mrs. Van Riessen, De Groot, Van Hartingsveld, Van der Kwaak-Wamelink, Vogelsang)

Een advocaat die overweegt tegen een voormalige cliënt van een kantoorgenoot op te treden dient erop bedacht te zijn geen gebruik te maken van informatie die de voormalige cliënt in een eerdere zaak aan de kantoorgenoot heeft toevertrouwd. Ook de schijn van zodanig gebruik moet worden vermeden. De afspraak dat een advocatenkantoor tegenstrijdige belangen mag behartigen, bindt een cliënt niet; hij mag daarvan terugkomen en van het kantoor verlangen dat het zich uit de zaak terugtrekt.

– Artikel 46 Advocatenwet (1.3 Geheimhoudingsplicht; 2.4 Vermijding van belangenconflicten, 2.4.2 Tegenstrijdige belangen van verschillende cliënten)

– Gedragsregels 1, 2 en 7

Feiten

Klager is grootaandeelhouder en directeur, alsmede ook feitelijk leidinggevende van een groot aantal tot het Gebr. A-concern behorende vennootschappen. Als advocaat van Gebr. A Beheer B.V. (één der vennootschappen van het Gebr. A-concern) heeft mr. Z in de jaren '90 geprocedeerd tegen B. Diens belangen werden behartigd door mr. X. Bij onherroepelijk vonnis is aan B – in hoofdsom – toegewezen een bedrag groot f 98.483,36. Omdat betaling uitbleef, heeft B het faillissement van Gebr. A Beheer B.V. – mede – aangevraagd. Het faillissement is op 24 februari 1999 uitgesproken. Bij exploit van 17 januari 2002 heeft mr. X klager doen dagvaarden tot betaling van al hetgeen Gebr. A Beheer B.V. aan B op grond van voormeld vonnis verschuldigd is geworden. Namens klager heeft mr. Z zich in deze procedure als procureur gesteld.

Klager klaagt erover dat mr. X, hoewel hij niet vrijstond, klager in privé heeft gedagvaard tot betaling van hetgeen Gebr. A Beheer B.V. aan B verschuldigd is gebleven. Nu de inleidende dagvaarding informatie bevat die door de A-vennootschappen en/of klager in de periode dat zij cliënten waren van het kantoor Y, waarvan mr. X deel uitmaakt, aan de advocaten van dat kantoor is toevertrouwd, terwijl ook voor het vervolg van de door mr. X in gang gezette procedure het niet onaannemelijk is te achten dat eerder aan het kantoor Y verstrekte gegevens thans tegen klager zullen (kunnen) worden gebruikt, is klager van oordeel dat mr. X in deze (nieuwe) procedure niet voor B kon optreden.

Mr. X stelt dat destijds uitdrukkelijk als voorwaarde voor de behandeling van een of ander(e) kanto(or)ren overgenomen dossiers van het Gebr. A-concern door kantoor Y is afgesproken, dat hij de belangen van B kon blijven behartigen ondanks het feit dat zijn kantoor de belangen van het Gebr. A-concern behartigde of had behartigd. Het Gebr. A-concern heeft zich in andere procedures die door

c.q. tegen B zijn gevoerd, steeds door een andere advocaat laten bijstaan. Toen is nimmer bezwaar gemaakt tegen het feit dat mr. X aan B rechtsbijstand is blijven verlenen. Klager heeft over het onderhavige geschil geen overleg gehad met een van zijn kantoorgenoten, laat staan daarover informatie verstrekt. Bovendien heeft mr. X geen vertrouwelijk verkregen informatie gebruikt.

Overwegingen raad

In zijn schriftelijk advies aan mrs. Z en X, dat aan de klacht vooraf is gegaan, heeft de deken als vaststaand feit aangenomen dat de belangen van de A-vennootschappen, klager en B tegenstrijdig waren, en dat het kantoor van mr. X ervoor heeft gekozen om al die belangen te behartigen. Dit uitgangspunt is door mr. X niet bestreden. Voor de beoordeling van de onderhavige klacht, gaat de raad er derhalve vanuit dat vaststaat dat er sprake is van onderlinge tegenstrijdige belangen van partijen. Mr. X had zich uit de zaak van B tegen klager moeten terugtrekken, zoals door klager verzocht. Gedragsregel 7 brengt tot uitdrukking dat de cliënt erop moet kunnen vertrouwen dat zijn advocaat uitsluitend zijn belangen behartigt en hij zijn advocaat dus niet in een andere zaak tegenover zich zal vinden en de advocaat de hem toevertrouwde informatie niet tegen hem gebruikt of tegen hem kan gebruiken. Zelfs de schijn dat dit zou kunnen gebeuren dient de advocaat te vermijden. Mr. X stelt dat met het Gebr. A-concern indertijd de afspraak is gemaakt dat mr. X B zou mogen blijven bijstaan in zijn zaak tegen Gebr. A. Beheer B.V. of andere vennootschappen van het Gebr. A-concern en dat daartegen ook nimmer bezwaar is gemaakt.

Het beroep van mr. X op deze afspraak – wat de betekenis daarvan in tuchtrechtelijke zin ook moge zijn – gaat reeds hierom niet op, nu klager in privé wordt aangesproken voor de schulden van de gefailleerde Gebr. A Beheer B.V. aan de cliënt van mr. X.

Voorts passeert de raad het verweer van mr. X dat niet gebleken is dat hij in de door hem in deze procedure opgestelde processtukken gebruik heeft gemaakt van van klager in privé of als grootaandeelhouder en directeur of als feitelijk leidinggevende afkomstige informatie, welke tegen hem in privé kan worden gebruikt, nu zulks in het verder verloop van de procedure geenszins is uitgesloten.

Volgt

Gegronde verklaring van de klacht met oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing.

Overwegingen hof

Met betrekking tot de afspraak die kantoor Y (met instemming van B) met klager heeft gemaakt toen meerdere vennootschappen van het Gebr. A-concern en klager in privé cliënt van kantoorgenoten van mr. X werden, stelt mr. X dat deze inhield dat de omstandigheid dat kantoorgenoten vennootschapszaken en privé-zaken van klager zouden gaan behandelen (tegen anderen dan B), nimmer zou kunnen betekenen dat mr. X zich als advocaat van B zou moeten gaan terugtrekken. Mr. X is voorts van mening dat de afspraak ook voor de nieuwe (onderhavige) procedure geldt, nu deze het rechtstreekse gevolg is van

de eerdere procedures van B. Klager bestrijdt niet dat er destijds een nadrukkelijke afspraak gemaakt is, maar stelt dat deze alleen maar betrekking heeft op procedures tussen B en vennootschappen, en ‘vanzelfsprekend’ niet op de procedure van B tegen klager in privé. De reikwijdte van de afspraak kan echter in het midden blijven. Wat er tuchtrechtelijk ook zij van een afspraak dat een advocatenkantoor tegenstrijdige belangen mag behartigen, een dergelijke afspraak is voor een cliënt niet verbindend; hij mag daarvan terugkomen en van het kantoor verlangen dat het zich uit de zaak terugtrekt. Voorts heeft mr. X aangevoerd dat, indien de afspraak wel alleen betrekking zou hebben op het optreden van mr. X voor B tegen vennootschappen van het concern, er ook dan tuchtrechtelijk geen reden voor hem is om zich terug te trekken uit de procedure, aangezien klager in privé geen cliënt meer is van kantoor Y.

Als een advocaat voor de vraag komt te staan of hij tegen een voormalige cliënt van een kantoorgenoot kan optreden, moet hij in de eerste plaats bij zichzelf te rade gaan. Daarbij dient hij er acht op te slaan dat hij geen gebruikmaakt van informatie die de voormalig cliënt in een eerdere zaak aan de kantoorgenoot heeft toevertrouwd. Ook de schijn van zodanig gebruik moet worden vermeden (Hof nr. 2656, 13 juli 1998, *Advocatenblad* 19 februari 1999).

Tot slot heeft mr. X aangevoerd dat hij zich in de (door hem overgelegde) dagvaarding, naar aanleiding waarvan de klacht is ingediend, uitsluitend heeft gebaseerd op informatie uit een vijftal verslagen van de curator in het faillissement van Gebr. A Beheer B.V. en een brief van de curator aan de toenmalig raadsman van klager, en niet op enige informatie van kantoorgenoten; dat hij in de dagvaarding specifiek naar de verslagen en de brief heeft verwezen en deze stukken ook in de procedure heeft ingebracht; voorts dat hij ook geen vertrouwelijke informatie van kantoorgenoten heeft ontvangen die hij in de procedure zou kunnen gebruiken, en dat zijn kantoorgenoten hem hebben medegedeeld dat aan hen zodanige informatie ook niet is toevertrouwd. Dit verweer kan mr. X niet baten.

Bij dit oordeel neemt het hof als uitgangspunt dat het samenwerkingsverband tussen mr. X en zijn kantoorgenoten met zich meebrengt dat informatie over vennootschappen en klager in een of meer van zijn genoemde kwaliteiten die aan kantoorgenoten bekend is geworden, ook beschikbaar zal kunnen komen voor mr. X. Vaststaat dat meerdere vennootschappen en klager in privé cliënt van kantoorgenoten van mr. X zijn geworden, nadat volgens de stellingen in bovengenoemde dagvaarding in mei 1997 de concernstructuur was gewijzigd. Zij zijn cliënt gebleven in de periode waarin naar de stelling in die dagvaarding de vennootschap Gebr. A Beheer B.V. pauliaenus is leeggehaald. Onder deze omstandigheden kan het (haast) niet anders of kantoorgenoten van mr. X hebben kennis gekregen van de structuurwijziging en de daarvoor aangedragen motieven, alsmede van de wijze waarop klager beleid voerde in zijn ondernemingen. Voorts is het aannemelijk dat in de zaak of zaken (daarover verschillen mr. X en klager van mening) die kantoorgenoten voor klager in privé hebben behandeld, zij wetenschap hebben gekregen over bijvoorbeeld de financiële situatie van klager in privé. Het voorgaande leidt tot het oordeel dat er een reële kans bestaat dat op het kantoor Y van mr. X

vertrouwelijke informatie aanwezig is die mr. X in het vervolg van de lopende procedure tegen klager in privé zou kunnen gebruiken. De conclusie moet daarom zijn dat de raad de klacht terecht gegrond heeft verklaard. Deze reële kans doet immers afbreuk aan het vertrouwen dat klager in de advocatuur behoort te kunnen hebben.

Bij de beantwoording van de vraag of in de onderhavige zaak een tuchtrechtelijke maatregel passend en geboden is, neemt het hof ook met name de volgende omstandigheden in aanmerking:

- niet aannemelijk is geworden dat mr. X in de litigieuze dagvaarding vertrouwelijke informatie heeft gebruikt die de vennootschappen of klager in privé aan kantoorgenoten van mr. X hadden verschafte;
- de situatie dat vertrouwelijk verschafte informatie zou kunnen lekken naar mr. X of de schijn dat een dergelijke situatie bestaat, hebben hun oorsprong in de beslissing van klager om zich met verscheidene van zijn vennootschappen en in privé bij het kantoor van mr. X aan te melden als cliënt.

Op grond van deze omstandigheden ziet het hof aanleiding geen maatregel aan mr. X op te leggen.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de Raad van Discipline, voorzover daarbij aan mr. X de maatregel van enkele waarschuwing is opgelegd, en opnieuw rechtdoende: verstaat dat aan mr. X geen maatregel zal worden opgelegd, bekrachtigt de beslissing voor het overige.

AFGAAN OP CLIËNT

Raad van Discipline Arnhem, 1 maart 2004
(*mrs. Van Ginkel, Brandsma, Dam, Harenberg en Poelmann*)

In het algemeen mag een advocaat afgaan op mededelingen van zijn cliënten. Een advocaat mag geen gebruikmaken van een door strafbaar handelen van zijn cliënt totstandgekomen bandopname. Tententieuze bewoordingen die onnodig grievend zijn.

- *Advocatenwet artikel 46 (3.3.1 Grievende uitlatingen; 3.3.7 Wat nooit geoorloofd is; 5.1 Regels die betrekking hebben op de juridische strijd)*
- *Gedragsregels 1, 30 en 31*

Feiten

Tussen klaagster en haar ex-echtgenoot, bijgestaan door mr. X, is veel geprocedeerd, over de echtscheiding, de voorlopige voorzieningen, in kort geding, et cetera. Mr. X heeft voor zijn cliënt de procedure ter beëindiging van diens alimentatieverplichting tegen klaagster gevoerd op grond van de stelling dat zij samenleefde met een ander als waren zij gehuwd. Deze procedure is geëindigd met een beschikking van het gerechtshof waarbij is vastgesteld dat ingaande 29 juli 1999, de datum van de ontbinding van het huwelijk, sprake is van een relatie als bedoeld in artikel 160 BW. Klaagster had tevoren al bij monde van haar advocaat aan het hof kenbaar gemaakt dat zij akkoord ging met beëindiging van de alimentatieplicht per datum ontbinding huwelijk en geen verweer zou voeren, niet omdat zij het

met de stellingen van de wederpartij eens zou zijn, maar omdat zij een nieuwe procedure emotioneel en financieel niet aankon. De boedelscheidingsprocedure is geëindigd met een arrest van het Gerechtshof d.d. 4 december 2001. Daarbij is over in de periode tussen januari 1998 en juni 1998 opgenomen bedragen geoordeeld dat 'de eisen van redelijkheid en billijkheid zich ertegen verzetten dat het bedrag van € 153.000 buiten de verdeling blijft'.

Klaagster verwijt mr. X dat deze heeft gehandeld zoals een behoorlijk advocaat niet betaamt, in het bijzonder doordat hij in de alimentatie- en boedelscheidingsprocedure – voorzover hier van belang en kort samengevat, *bew.* – a) heeft gelogen met betrekking tot de vraag of de partner van zijn cliënt in haar eigen onderhoud kon voorzien; c) cassettebandjes met opnamen van door zijn cliënt afgeluisterde telefoongesprekken van klaagster in het geding heeft gebracht; e) klaagster heeft beledigd door haar in de procedure te verwijten dat zij de zeligheidsfactor gebruikte om bij de rechter indruk te maken; klaagsters partner heeft beledigd door hem uit te maken voor ordinaire crimineel daar waar hij heeft gesteld 'ook daarnaast blijkt dat hij het vaker met de waarheid niet zo nauw neemt'; f) klaagsters partner in het gerechtshof heeft uitgemaakt voor vuile boef; g) klaagsters partner heeft beschuldigd van meened, terwijl zijn eigen cliënt nota bene geprobeerd heeft een getuige om te kopen.

Overwegingen raad

De klacht ziet op het optreden van mr. X als advocaat van klaagsters tegenpartij. Voorop staat dat ook naar vaste rechtspraak van het Hof van Discipline bij de beoordeling van een klacht over het optreden van een advocaat van de tegenpartij van de klager, er van moet worden uitgegaan dat die advocaat een grote mate van vrijheid toekomt om de belangen van zijn cliënt te behartigen op de wijze die hem – in overleg met zijn cliënt – passend voorkomt. Daarbij mag hij in het algemeen afgaan op hetgeen zijn cliënt hem heeft medegedeeld zonder verplicht te zijn de juistheid daarvan te onderzoeken, tenzij het gaat om feiten waarvan hij weet of redelijkerwijs kan weten dat zij niet waar zijn. Ook is daarbij niet van belang dat de wederpartij zich door uitlatingen van de wederpartij gekrenkt zou kunnen voelen. Hij dient zich slechts te onthouden van voor anderen krenkende beweringen indien hij in gemoede niet kan menen dat deze in het belang van zijn cliënt nodig zijn. De wederpartij zal zich dus slechts in uitzonderlijke gevallen over de wijze van belangenbehartiging kunnen beklagen. Voor de tuchtrechter staat daarbij de wijze waarop de advocaat de zaak behandelt slechts ter beoordeling voorzover de advocaat zich bij die behandeling jegens de wederpartij heeft schuldig gemaakt aan enig handelen of nalaten dat een behoorlijk advocaat niet betaamt.

De verweten gedragingen moeten beschouwd worden in het licht van de bestaande hevige strijd tussen klaagster en de cliënt van mr. X en

de daaruit voor beiden voortvloeiende emoties. Waar die betrekking hebben op de persoonlijke levenssfeer van partijen, zal het optreden van de advocaat van de wederpartij al snel weerstand oproepen. Dat valt in dergelijke geëscaleerde conflicten niet altijd te voorkomen. In die context zal de hier volgende beoordeling ook begrepen dienen te worden.

Mr. X heeft af mogen gaan op hetgeen zijn cliënt hem vertelde over de mogelijkheden van diens partner om in haar eigen onderhoud te voorzien.

Niet is gebleken dat mr. X klaagsters partner heeft uitgemaakt voor vuile boef (klaagster heeft ter zitting gezegd niet met zekerheid te kunnen zeggen of het mr. X of diens cliënt is geweest die dat gezegd heeft), noch dat hij klaagster het verwijt heeft gemaakt de zeligheidsfactor te gebruiken.

Het stond mr. X voorts vrij klaagsters partner te beschuldigen van meened door in de conclusie na getuigenverhoor te stellen dat zowel de laatste als klaagster in strijd met de waarheid verklaart over de plaats waar klaagsters partner met regelmaat de nacht doorbrengt. Dit geldt als een partijstandpunt dat onder de aandacht van de rechter gebracht mag worden. Tot zover dient de klacht dan ook ongegrond te worden verklaard.

De raad kan klaagster wel volgen in haar verwijt dat mr. X haar partner heeft uitgemaakt voor ordinaire crimineel, waar hij heeft gesteld dat 'ook daarnaast blijkt dat hij het vaker met de waarheid niet zo nauw neemt!', zonder dit nader te onderbouwen. Weliswaar heeft mr. X niet de term 'ordinaire crimineel' gebezigd, maar de door hem gekozen bewoordingen zijn dermate tendentius dat die als onnodig grievend, ook jegens klaagster, moeten worden aangemerkt.

Ook had mr. X de door zijn cliënt aangereikte cassettebandjes niet mogen gebruiken. Zijn cliënt had hem verteld dat hij de telefoongesprekken van klaagster met behulp van een scanner had afgeluisterd. Mr. X heeft ten onrechte gemeend dat hij de opnames mocht gebruiken omdat de gesprekken 'algemeen af luisterbaar' waren. Ingevolge artikel 129a lid 1 van het Wetboek van Strafrecht is zulks echter strafbaar. Door gebruik te maken van een door strafbaar handelen tot standgekomen bandopname heeft mr. X gehandeld in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt. Gelet op de ernst van dit verwijt is de raad van oordeel dat na te noemen maatregel dient te worden opgelegd.

Volgt

Gegronde verklaring van het onderdeel c) en het tweede deel van onderdeel e), ongegronde verklaring van de overige klachtonderdelen, met oplegging van de maatregel van berisping. ●